Ο Χριστός μας καλεί να απολέσουμε τον εαυτό μας...

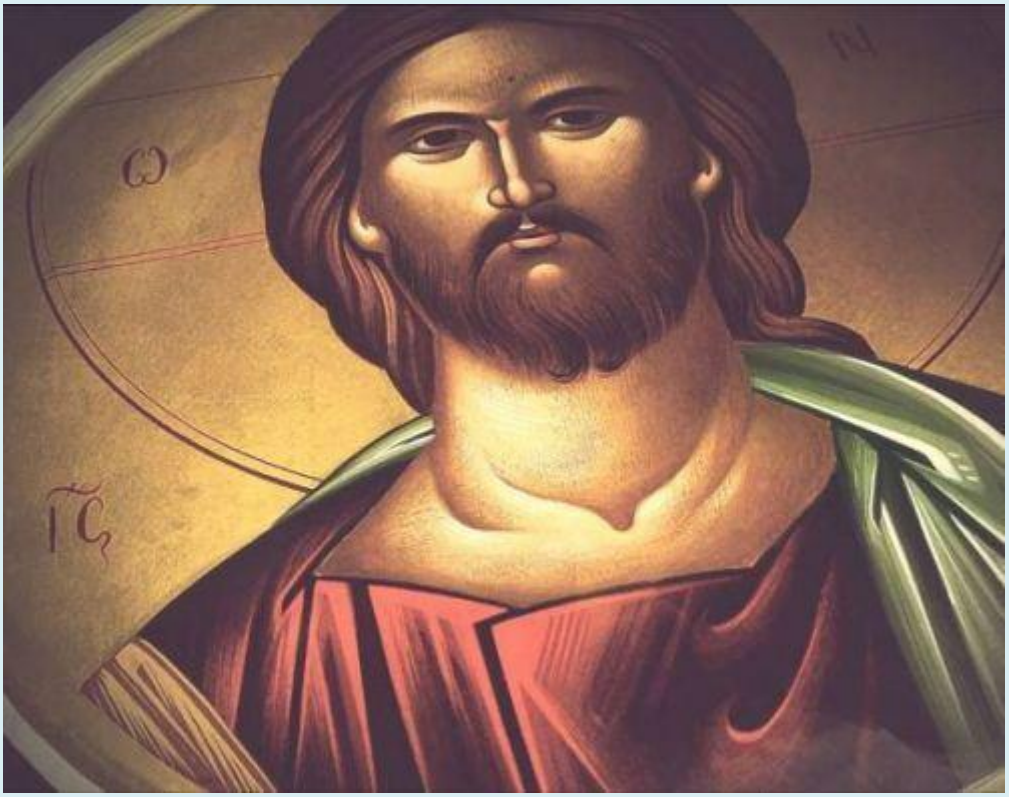

Επιμέλεια: Ευαγγελία Αφεντάκη

Πρόκειται για φράση διφορούμενη, όπως κάθε τι που λέγεται για τον θάνατο. Μήπως σημαίνει την αυτοκαταστροφή; Πολλοί είναι εκείνοι που δέχονται αυτή την ερμηνεία και επιχειρούν να την εφαρμόσουν.

Συνήθως ευτυχώς αποτυγχάνουν, αλλά τους απομένει η πληγή της προτακτικής τους απόπειρας. Ο λόγος του Κυρίου σημαίνει στην πραγματικότητα την αποδοχή εκείνης της διαδικασίας απέκδυσης έως ότου φτάσουμε στο σημείο να βρούμε ότι μέσα μας υπάρχει ένας αληθινός και βαθύς εαυτός που ανήκει στην αιωνιότητα κι ένα άλλο ρηχό «εγώ» που πρέπει ν' αποβάλλουμε.

Χρειάζεται να απολέσουμε αυτόν τον εξωτερικό εαυτό προκειμένου να ζήσουμε με απλότητα.

Πολλοί νομίζουν ότι αποκτούν τη συνείδηση της ύπαρξής τους μέσα από την αυτοεπιβεβαίωση και γι' αυτό απαιτούν αναγνώριση από τους άλλους. Και βέβαια αντιδρούν, προσπαθώντας να υπερασπισθούν την εαυτό τους απέναντι σ' αυτού του είδους την επίθεση. Ένας τρόπος υπάρχει για να αποδεχτούμε τη μη αυτό-δικαίωση και να σταματήσουμε να υπογραμμίζουμε την ύπαρξη μας απέναντι στους τρίτους: Μόνο εάν πιστέψουμε -με τη δύναμη της εμπειρίας- ότι οι άλλοι πράγματι δέχονται την ύπαρξή μας και μας αγαπούν. Δεν μας αρκεί ότι ο Θεός μας γνωρίζει και μας αγαπά. Έχουμε ανάγκη την επιβεβαίωση του πλησίον, έστω ενός ανθρώπου, που θα μας πει «είσαι μοναδικός για μένα».

Ο Γκαμπριέλ Μαρσαί επιμένει σ' ένα βιβλίο του ότι το να πει κάποιος σ' ένα πρόσωπο «σ' αγαπώ» είναι σαν να του λέει «δεν θα πεθάνεις ποτέ» ή αλλιώς «είσαι τόσο πολύτιμος για μένα που θα σε αναγνωρίσω ενώπιον του Θεού, έστω κι αν κανείς άλλος δεν το κάνει, εκτός από τον Θεό και μένα». Θα επιτυχαίναμε πολλά αν ήμασταν πρόθυμοι να αναγνωρίσουμε ο ένας τον άλλο, έστω κι αν η ύπαρξη αποτελεί για μας μία πρόκληση, ενίοτε και μια αντιπαλότητα, και μας φέρνει φόβο. Με αυτόν τον τρόπο θα οδηγούμαστε προς την ωριμότητα που θα μας επέτρεπε να αναγνωρίζουμε ο ένας τον άλλο και να μαρτυρούμε την μοναδικότητά του, ανεξαρτήτως κόστους.

Θα πρέπει να βρούμε το κουράγιο να πολεμήσουμε ενάντια στον φόβο που μας αποθαρρύνει από την αναγνώριση του άλλου και να τον ξεπεράσουμε. Σε κάθε βήμα θα πρέπει να αποποιούμαστε τον εαυτό μας, για να αφήνουμε χώρο στο είναι του άλλου. Καλούμαστε σταδιακά να θανατώνουμε τον εαυτό μας, ώστε ο πλησίον μας να ζήσει, κατά τον λόγο του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου: «Εκείνον δη αυξάνειν, εμέ δε ελαττούσθαι». Έτσι ο θάνατος του εαυτού σημαίνει ότι αφήνουμε μέσα μας μόνο ότι είναι ουσιώδες για να ζήσουμε με πληρότητα.

Μητρ. Άντονυ του Σουρόζ

Περιοδικό «Επίγνωση»